

Ordinary Pain

Olen patologisen uskoton. Jos Silja tietäisi, millainen oikeasti olen, hän jättäisi minut. Jos minulla olisi kylliksi rohkeutta, voisin itsekin vetää tilanteestani oikeat johtopäätökset. Mutta mikä on oikein? Ei se ole helppo kysymys. Eroaminen olisi tietysti tavallaan ratkaisu, en tiedä helposta mutta ainakin ratkaisu. Kuitenkaan en voi tai halua tai uskalla tai kehtaa tai raaski jättää Siljaa, kun meillä on Kalle, vaikka vanhempani tuskin eroa kovin pahakseen panisivat. Kyllähän he alkuun yrittivät tykätä Siljasta, ja ehkä tykkäsivätkin. Mutta miksi äidin sydän on kylmenyt? En tiedä. Mitään todellista syytä ei ole. Ja miksi Siljan vanhemmat pitävät minusta? En tiedä, mitään todellista syytä siihenkään ei ole. Olisi luullut heidän vittuuntuneen minuun viimeistään silloin kun olin tekemässä sovintoa Pian kanssa, tai eihän me mitään saatu puhuttua, ryypättiin vain, kunnes Harri haki Pian kotiin. Minä jatkoin ryyppäämistä, kuljin baarista toiseen, mutta eihän Tampereella ollut mikään baari enää ennallaan eikä minua kukaan siellä muistanut, kaikki olivat valmistuneet ja läheneet kuka minnekin; vaikka olimme Siljan vanhempien luona kylässä, tulin kotiin vasta neljän aikaan aamuyöstä. Enkä ollut edes soittanut, että menee niin myöhään. Ja olin kuulemma ihan sekaisin, kun kompuroin kotiin,

ja kuorsasin äänekkäästi ja sitten kolistelin yöllä niin että kaikki heräsivät siihen, yritin avata baarikaapin ovea, joka oli lukossa ja Silja kysyi mitä sää oikein teet ja kysyin missä täällä on vessa. Ei voi olla totta etkö sää muka tiedä? No en. Silja vei minut kädestä pitäen vessaan ja hetken päästä huusin missä on vessapaperia. Silja osoitti rullaa ja sanoi tuos on. Ei kun vessapaperia. Silja luuli, että nyt olen se-onnut. Sitten hän kysyi tarkoitatko sää särkylääkettä, sitä just tiuskaisin. Silja toi tabletin ja vesilasin.

Love's In Need Of Love Today

Aikuiskoulutuskeskuksessa oli joskus vähän ongelmia, että mistä keksiä kaikille töitä. Opetusta ei riittänyt kaikille, joten työpäivieni täytteeksi pomo keksi panna minut rustaamaan power point -esitystä osastomme historiasta. Sain häneltä mapeittain tavaraa, osa oli henkilökohtaisempaa kuin hän varmaan muistikaan, hänen vanhoja opinnäyte-töitään joiden väleistä putoili Arja Tiaisen runoja, ilmeisen omakohtaisiksi koettuja: minulla on parveke jolla seistä, ja miehiä siellä täällä, monenlaisia, jossain luki jos oikein muistan. Mutta en todellisuudessa ollut koskaan käyttänyt power pointtia ja motivaationi sen opetteluunkin oli ihan

nollassa. Enimmäkseen kulutin aikaani seikkaillemalla verkossa. Surffailin pornosivulta toiselle ja lopulta löysin tieni chattiin jos toiseenkin. Kaikesta sitä palkkaa maksetaan-kin.

Alkuun se oli melko viatonta. Cream FM:llä oli chat- ti jossa oli useita huoneita, oli koirapuistoa jossa juteltiin lemmikkieläimistä, sairaalaa jossa juteltiin taudeista tai leikittiin lääkärileikkejä, ja ties mitä. Erotic Cityssä keskusteltiin tietysti erotiikasta. Kerran puhuin siellä pitkäänkin jonkun nuoren baarimestarin kanssa, olikohan se Vikingillä töissä... mukavan tuntuinen kaveri, joka tosin oli merkillisen huolissaan siitä että oli vain 175 cm pitkä. Onneksi hänellä sentään oli 18 cm pitkä penis, minkä hän muisti minulle kertoa. Teeskentelin ettei sen koko minulle mitään merkinnyt, minähän olin nainen. En tiedä mistä sain päähäni sanoa niin, juttelimme pitkään ilman että paljastin sukupuoltani, mutta kun hän sitten sanoi että säähän oot nainen niin vastasin myöntävästi. Jos hän olisi kysynyt ilman oletuksia suuntaan tai toiseen olisin ehkä vastannutkin rehellisesti. Vatsalihaksistaankin hän ehti kertoa, eivät enää olleet ihan niin timmissä kunnossa kuin pari vuotta sitten mutta edelleen hänellä oli litteä vatsa, ei mitään kaljamahaa niin kuin minun miehelläni; mieheni olin tietenkin minä itse, ja lainasin nettihenkilöllisyyteni ulkoiset piirteet vaimoltani. Kävi ilmi että minun henkiset

ja Siljan fyysiset ominaisuudet olivat niin viehättävä kombinaatio, että mies oli jo valmis sopimaan treffit. Enhän minä niille tietenkään koskaan mennyt. Mutta innostuin kovasti naisena esiintymisestä, otin nikikseni Nasty Girlin, ja aina kun ilmestyin sillä nimellä Erotic Cityyn, tervehti useakin miehenpuoli minua huikkaamalla: Hello nasty!

Kerran tapasin Erotic Cityssä kaverin, joka oli vasta 18-vuotias. Hänkin halusi tavata minut, vaikka olin häntä melkein 20 vuotta vanhempi. Päätin kertoa hänelle että olen johtanut häntä harhaan, että olen oikeasti mies. Hän sanoi että aina parempi, hän nimittäin taitaa olla homo. Hän ei tosin ole koskaan kokeillut kenenkään kanssa mutta luulee asian olevan niin... ja hän on aina tykännyt hie-
man vanhemmista... tai sitten paljonkin vanhemmista. Annoin hänelle sähköpostiosoitteeni ja siitä se alkoi.

Even better than the real thing

Hänellä on musta Adidas-lippis, mustavioletti toppatakki, mustat farkut ja valtavat lenkkarit. Hän seisoo hiljaisen linja-autoaseman lumisella pihalla kuin olisi pudonnut siihen. Tai heitetty, maailmaan heitetty, kuten Heidegger sanoisi. Niin yksinäinen ja liikuttavan nuori, vasta 18-vuoti-

as poika. Katselen häntä linja-autoaseman ikkunasta, istun pöydässä juomassa kahvia, tai olen juonut sen jo, mutta en mene vielä ulos. Televisiosta tulee Sibelius-dokumentti. Minä ja hieman vanhempi mies katsomme ja kuuntelemme, mutta toisen keskeyttää hänen pöytänsä änkeävä juoppo.

Pystyn yhä ottamaan kasvoilleni niin ylhäisen ja herkästi ärtyvän ilmeen että moukat pysyvät poissa pöydästäni. Mutta suomenkielisestä selostuksesta en kuule enää mitään. Enkä musiikista. Mutta voinhan minä Sibeliusta kotonakin kuunnella, en minä tänne sen vuoksi tullut, vaan tuon pojan. Mistä me puhuisimme? Hän sanoi sähköpostissa pitävänsä musiikista ja elokuvista. Jälkimmäisestä todistaakin tuo musta jenkkikassi, jossa lukee Jurassic Park. Kuinka kauheasti sillä on mukana tavaraa yhden yön tarpeiksi? Aikooko se esitellä minulle kaikki diskolevynsä ja dinosaurusvideonsa? Vai muuttaa luokseni asumaan? Olihan se kertonut chatissä, ettei halunnut mitään yhden illan juttua, mutta muistaakseni olin kyllä maininnut, että vaimoni ja lapseni palaisivat mummolasta huomenna.

Tiedän näyttäväni siltä kuin tekisin jotain, vaikka piirtelen vain kukkia paperin yläreunaan. Äkkiä minun haluni häneen tuntuu rivolta ja väkivaltaiselta. Hänen sähköpostiensa avoimuus melkein pelotti minua. Hän kertoi olevansa sijaiskotilapsi. Hän kirjoitti sijaiskodin ilman j:tä,

ja viljeli x:ää ja z:aa ja tuhottomasti huutomerkkejä, kysymysmerkkejä ja kolmea pistettä. Viimeksi mainitut olivat kuulemma hänen REKISTERÖITY TAVARAMERKINSÄ, mitä hän katsoi aiheelliseksi oikein suuraakkosin korostaa. Ei olisi tarvinnut, pisteitä oli joskus kolmetoistaakin. Hänen mutsinsa oli ryypännyt kun hän oli ollut vauva. Itse hän oli sijaiskotitautastaan huolimatta kuitenkin kuulemma tosi tosi tosi kiltti.

Tuon ikäisten naama ei tahdo pysyä peruslukemilla, kehnommallekin ihmistuntijalle valkenisi että poika alkaa hermostua kun ketään ei näy eikä kuulu. Mitä se sitten oikeasti odottaa, ja mitä minä? Kuvittelen kyllä kaikenlaista, olen aina kuvitellut, mutta nyt tuntuu kuin välissämme olisi muutakin kuin lasi. Miten se tuli tänne vaikka kerroin olevani ihan tavallinen pulliainen, ylipainoinen kaljuuntuva perheenisä?

Se kiertää vielä aseman ja tulee sitten sisään ja näkee minut, ja näyttää toiveikkaalta vaikka olenkin valehdellut tuntomerkkini vaatetuksen osalta. Se tulee luokseni ja kysyy:

Ootsä Pauli?

En, kuinka niin?

Ja toivo sammuu sen kasvoilta, silmät samentuvat, hymy kuolee, posket valahtavat.

Sori, se sanoo ja menee hartiat kasassa katsomaan läh-

tevien linja-autojen aikatauluja. Sisälläni itkee ja raivoaa, vaikka tiedän, ettei todellisuus kuitenkaan koskaan yltäisi kuvitelmieni korkeuksiin. Tai mistä minä sen tiedän? Sit- ten se katsoo kelloaan ja sille tulee kiire, se juoksee ulos ja hyppää autoon joka lähtee samassa. Ja silloin minuun iskee katumus ja lähden juoksemaan bussia kiinni, mutta eihän sellainen onnistu kuin huonoissa elokuvissa.

Another Star

Niin se poika katosi elämästäni jälkeä jättämättä. Tai ei aivan. Hän vihjaisi minulle parista muusta chatistä, joissa olikin paljon hikisempi meininki. Oli hauska heittää anonyymiä läppää homojen kanssa. Kerran siellä oli kaveri nimeltä Lars, joka sanoi: Haluisiko joku jutella mun kanssa? Se oli niin nöyrän ja yksinäisen tuntuinen viesti, että päätin vastata hänelle privana. Juttelimme niitä näitä. Hänellä oli tyttöystävä, mutta hän oli biseksuaali, joskin käytännössä miesten suhteen kokematon. Annoin hänelle puhelinnumeroni, mikä oli ehkä uhkarohkeaa, mutta hän vaikutti luotettavalta, jos ei nyt poikaystävänä niin muuten. Hän soitti minulle. Hänen lempinimensä oli kuulemma Lerssi-Lare. Minua huvitti se, hän sanoi että minulla on siisti nauru. Aivan kuin olisi tiennyt että kehumalla minut saa aina koukkuun. No ketäpä ei saisi? Sukuvika. Harras-

tin hänen kanssaan puhelinseksiä, hän ajeli työpaikaltaan metsään ja veti autossaan käteen minun juttellessani hänelle hävyttömiä. Hän kuulosti ihanalta parahtaessaan

Ai saatana nyt tulee.

Lähettelimme toisillemme sähköpostia, minä lähetin hänelle kuvani kun hän sitä pyysi, ja kirjoitin että olisi mukava saada hänestäkin kuva, jos ei naamasta niin sitten siitä.

Seikkailupuistossa vietettiin Kallen päiväkotikaverin syntäreitä. Kaverin mummo ei taida paljon poliittisesta korrektiudesta perustaa, lapset kuulemma tanssivat kuin rysät (jonkun isovelji osasi vähän break danceä) ja neekerit, diskotanssi oli hänestä kuin jotain neekerien primitiivistä heimotanssia, jossa heilutetaan peppua piirissä. Silja katsoi minua sen näköisenä että älä nyt provosoidu ja pilaa juhlia. Vanhoilla mummoilla on oikeus olla vaikka natseja jos haluavat ja päästää suustaan mitä vain.

Illalla tuli isältä tekstiviesti: siskoni Pia on saanut vauvan.

Istuin junassa ja luin Kihlmania, kun Lerssi-Lare soitti. Kysyi kohteliaasti soittiko pahaan aikaan, ja minä sanoin:

Ethän toki.

Sitten hän arvuutteli, mitä hänellä on päällä, no mitä,

minä kysyin, ja hän sanoi että pelkkä T-paita. Loput pys-
tyn hyvin kuvittelemaan: vasemmassa kädessä matkapuhe-
lin, oikeassa puolijäykkä kulli. Eikä sitä arvata tarvinnut,
kun hän kertoi senkin. Hän oli yksin kotona, tyttöystävä
oli missä oli. Kerroin olevani matkalla Tampereelle, hän
kysyi

Oletsa autossa nyt?

ja minä sanoin että junassa. Hänen äänensä hymyili kun
hän sanoi että sitten sää et voi kovin rivoja puhua. Sanoin
että en varmaan. Hän sanoi arvaapa mitä teen.

No mitä?

Runkkaan. Haluutsa kuulla?

Joo.

Sitten ei kuulunut vähään aikaan mitään, junassa on
aina sen verran kohinaa että ei siinä mitään esinahan liti-
nöitä kuule.

Vai haluutsa kuvan mun lerssistä? hän sitten sanoi.

Joo, minä sanoin.

Lerssi-Lare on kyllä sen verran hullu että saattaa sen lä-
hettääkin. Se olisi kivaa.

Pelkään että olen ihastumassa häneen. Tosin olemme
jo sen verran meilailleet toisillemme, että tiedän, että hän
ei ole mikään älyn jättiläinen. Ei se haittaa. Eihän minua
kiinnosta kuin hänen housuissaan pullisteleva pikkujätti-
läinen. Ei aivoilla nussita.

Hän on kiimainen kuin nuori ori – hyvin varustettukin kaiken lisäksi. Ja melko kokematon. Sitä minä taas en ole.

I could have been anyone, you could have been anyone's dream, lauloi Kate Bush jollain vanhalla levyllään. Voi kun Lars tulisi tapaamaan minua. Mikään ei olisi ihanampaa kuin saada hänet aamiaiseksi. Hänen olemassaolonsa tekee elämästäni juhlan. Hänen vuokseen jaksan olla välittämättä siitä mitä mökillä mahdollisesti tapahtuu. Voi kun hän soittaisi vielä illalla.

Kolmen vartin päästä olen Tampereella. Mutta hän ei pääse asemalle. No eihän siinä olisi kuin 20 minuuttia ollut junanvaihtoon, mutta olisin kyllä siinä ajassa ottanut häneltä suihin Semaforin vessassa.

Pian vauva täytti vuosia, tai siis vuoden. Enpä muistanut onnitella. No, eihän minua pyydetty kummiksikaan. Minähän kyllä pyysin Piaa Kallen kummiksi.

Sehän on suuri kunnia! Pia sanoi ja suostui, mutta kovin vähän on kummitustäti osallistunut kummipoikansa henkiseen kasvatukseen... mikä on ehkä pelkästään hyvä asia. Mutta voisi se edes teeskennellä vähän välittävänsäkin pojasta, ja minusta.

Kävin Kallen ja Siljan kanssa katsomassa Kirk As King Jalas -peliä Vimmassa. Kalle ja hänen koulukaverinsa Samu innostuivat pelaamaankin tätä isojen poikien peliä. Eipä

ihme, Kalle on viime aikoina intoillut kaikesta potkimis- ja huitomistouhuista ja katsellut silmät kiiluen Shaalin Prinssiä ja Matrix Reloaded -leffaa, sitä ainoaa Matrixia, jota hänen ikäisensä saa katsoa aikuisen seurassa.

Hieman ehkä arveluttaa näitten juttujen katsominen. Kun sitten katsottiin Peppi Pitkätossua, hän valitti vähän väliä, että tämä on tylsä ja nähty jo ruotsin tunnilla. Ja itsekin huomasin pääni olevan täynnä Matrixia: olin ihmeissäni, kun Peppi vain väsytti sonnin eikä tappanut sitä. Nykyään aina yllättyy, kun konflikti ratkaistaan jotenkin muuten kuin panemalla pää poikki ja sillä siisti, kuten kirjan kääpiöstä elokuvan aivokääpiöksi muutettu Gimli viimeisessä Sormusten herra -leffassa sanoo, kun Rautapihan raunioilla mietitään mitä luopiovelho Sarumanin kanssa pitäisi tehdä.

Naiset ovat kauniita. Mutta niin ovat miehetkin. Naiset ovat salaperäisiä ja koristeellisia, miehet selkeitä ja taroituksenmukaisia, fyysisesti. En voi kieltää, ettei naisen pehmeä iho olisi ihana, naisen ruumis johon voi upota. Mutta pidän myös miesten kovista lihaksikkaista vartalolaisista, jänteivistä niskoista. Enkä kiellä sitä: minusta mikään ei näytä niin houkuttelevalta kuin seisova siitin. Mikään ei haise niin hyvältä kuin kivespussit. Mikään ei tunnu niin lumoavalta kuin lenseä lemmensauva kädessä, suussa, suo-

lessa. En häpeä enää mitään. Saunassa huomasin heti kuka katsoi minua sillä silmällä: Lerssi-Lare, komea puvussa ja vielä parempi ilman. Hän oli päässyt opiskelemaan Turun kauppakorkeakouluun ja muuttanut tänne asumaan. Hiukan kävi kateeksi kun katselin Larea suihkussa. Hän on pitkä ja hoikka, suorastaan nulikkamaisen hontelo, mutta hänet on varustettu tyrmistytävällä lerssillä. Se näyttää paljon aikuisemmalta ja vaarallisemmalta kuin minun pippelini. Vaikka Lars on nuorempi, on hänen elimensä ikaikaisen suohirviön näköinen. Ja siinä on se ominaisuus mikä vähän päälle parikymppisten peleissä – ainakin niistä parhaimmissa – on. Se näyttää lepotilassakin siltä että se herää hetkenä minä hyvänsä. I got a lion in my pocket and baby he is ready to roar, kuten Prince lauloi biisissään 1999.

Menin pukuhuoneeseen, rasvasin peräaukkoni ja panin kondomin suuhun, siellä se oli helppo salakuljettaa. Katsoin kuvaani peilistä, näytin vähän siltä kuin minulla olisi hammas kipeä tai huuli turvoksissa, muutin kumin asentoa, nyt ei näkynyt ulospäin mitään, ja kenellepä minun täällä tarvitsisi puhua, Lerssi-Lare tiesi muutenkin mitä olen vailla. Suihkussa se katseli minua ja iski silmää, sillä kohoili. Ehkä sekin oli puutteessa, tyttöystävä oli jäänyt Tampereelle ja koko suhde oli kuivumassa hyvää vauhtia kasaan. Menin vessaan ja jätin oven auki. Kaveri tuli pe-

rässä ja lukitsi oven. Hän suuteli minua ja laski kätensä pakaralleni, sormi hakeutui pakaroiden väliin ja hän hymyili kun tunsin käteensä että olin liukastanut läpeni valmiiksi. Otin kondomin suusta, sitä oli vaikea repiä auki kun sormet olivat rasvassa. Lopulta pakkaus repesi ja rullasin kumin paikoilleen, imutin vähän että sain kalun kunnolla tanaan, käännyin ja menin polvilleni vessanpöntön kannelle. Poika yritti saada elintään sisään, minuun sattui; purin kättäni, etten kiljuisi. Lars perääntyi. Levitin pakaroitani käsin, Lars ohjasi kädellä ja painoi, sulkijalihas antoi periksi, pelkäsin ratkeavani mutta siitin ei tunkeutunut syvemmälle, se kiehnäsi sisälläni Larsin keinuttaessa lanteitaan, ja vaikka peräaukko oli kuin tuleessa ei se syvemmällä tuntunut oikeastaan hassummalta, tätähän minä hinguin, vihkiytyä nuorelle Erokselle joka kulkee ympäri maailmaa sutureita turmellen naisia lumoten lapsia siittäen. Lars puski niin että silmäni kyyneltyivät kivusta, vetäytyi vähän taaksepäin ja lykkäsi taas peremmälle. Se tosiaan menee jo tyveä myöten sisään, tajuan häkeltyneenä, kipuun alkaa sekoittua nautinto, kaveri vetelee rauhallisesti välittämättä tuhosta jota saa aikaan, minusta tuntuu kuin minut pumppattaisiin täyteen ilmaa ja räjähtäisin kohta, nuori ja raju jättiläinen survoo aivoni pellolle. Mieleni on enää silkkaa kaaosta, kuoleman kauhua ja häpeää, mutta Lars jatkaa pitkiä levollisia työntöjä sisään ja ulos, sisään ja ulos, vä-

hitellen olo on rennompi ja suoli sujuvampi, lerssi liikkuu jo luistavasti edestakaisin. Poika kiihdyttää tahtia ja hänen lantionsa lätsähtelee häpeämättömästi pakaroitani päin, apua jos joku kuulee, toisaalta mitä sen on väliä, kun en koskaan enää näe ketään näistä, edes Larsia joka ei enää aikoihin ole edes suudellut minua, nussii vain, käyttää minua seksuaalisesti hyväkseen mutta minä haluan olla hänen panopuunsa, en edes kuvittele että voisin olla hänelle jotain muutakin kuin pelkkä reikä. Hänen kassinsa heilahtelevat tahdissa omiani vasten. Ne ovat pehmeät ja raskaat. Kipu on mennyt ohi, tunnen vain huimaavaa hehkua, puhdasta onnea, poika on löytänyt oikean rytmin tai minä alistunut siihen, nostan persettäni, että hän lykkisi juuri oikeaan kohtaan, hänen kätensä tarttuu kaluuni joka on jo kankea, hänen elimensä painelee eturauhasta ja minä purkaudun hänen käteensä enkä tiedä milloin hän lopettaa enkä välitä, vaikkei lopettaisi koskaan; sillä tämä on täydellistä, mitä nyt pääni vähän muksahtelee seinään nuorukaisen riuskojen työntöjen tahdissa.

Illalla Silja kysyy mistä tuo ruhje sun otsaan on tullut. Sanon etten tiedä, ehkä olen raapinut itseäni unissani, niin käy helposti, jos menen kännissä nukkumaan. Kaiken se uskoo.

Pialta tuli tekstiviesti. Hän ja Harri ovat ostaneet omakotitalon Hyvinkäältä. Saivat sen Tampereen rivitalonpät-

kän siis vihdoinkin myytyä, melkein vuodenhan se oli jo niillä ollut myynnissä ja välittäjääkin piti välillä vaihtaa, kun ei kauppvoja kuulunut. En koskaan oikein ymmärtänytkään mikä järki siinä oli, että asuttiin Tampereella ja käytiin töissä Helsingissä tai ympäri maailmaa. Hyvinkäältä pääsee Helsinkiin näppärästi junalla, mikäli Pia ja Harri nyt malttavat joskus kaksi autoaan talliin jättää.